
L'objecte
(Un manifest post-teatral)

per John London

Per descomptat que hi havia
objectes teatrals
abans del segle vint:
la calavera de Yorick,
l'escriptori de Faust,
la porta de la casa de Nora.

Però, només amb MARINETTI
(en *Vengono*, *Il teatrino dell'amore* i *La camera dell'ufficiale*)
comencen els objectes
a tenir una autèntica *vida dramàtica*.

I què passa després?

Thornton Wilder
declara que detesta
la presència d'objectes específics
a l'escenari,
ja que localitzen,
d'una manera massa precisa,
l'acció teatral.

Eugène Ionesco
s'enamora de
la p-r-o-l-i-f-e-r-a-c-i-ó d'objectes,
però en aquesta proliferació
els éssers humans sempre
tenen un paper massa important.
(Defineixen els objectes.)

I ara?

Encara no hem
alliberat,
emancipat,
desengabiat
l'objecte.
No ens atrevim
a admetre la veritat:
que l'objecte és
una imatge,
un llenguatge,
un PERSONATGE
molt més interessant
que l'actor.

Tot això,
no ho volem reconèixer.
Perquè els objectes *ens fan por*.
Són independents.
Tenen una potència
innegable.
Per tant,
els posem
en armaris,
caixes,
estants,
cuines,
garatges,
i museus.

Però COMPTE!

No podrem sempre amagar
la *teatralitat de l'objecte*.
A la fi
escaparà,
i canviarà
la nostra vida
durant i
després
de la FUNCIO TEATRAL.

JOHN LONDON